

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/114/2014
Identifikačné číslo spisu:	8112216052
Dátum vydania rozhodnutia:	14.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8112216052.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa LAMEX výrobné- obchodné družstvo, so sídlom v Prešove, Švábska 74, IČO: 36 468 681, zastúpeného JUDr. Vladimírom Milasom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 13, proti odporcom 1/ Ing. O. A., bývajúcemu v N., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Janči, s.r.o., so sídlom v Ružomberku, Dončova 1451/21, IČO: 36 862 304, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Ladislav Janči a 2/ Ing. A. A., bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. Míriam Jančiovou, advokátkou so sídlom v Ružomberku, Dončova 21, o zaplatenie 132 775,68 eur s príslušenstvom a o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9 C 29/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2013, sp. zn. 1 Co 152/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odporcom 1/ a 2/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov uznesením z 10. júla 2013, č. k. 9 C 29/2013-159 zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa okrem iných domáhal, aby odporcom 1/, 2/ bola uložená povinnosť nenakladať s ich nehnuteľným majetkom v kat. území N. zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX. Rozhodol tak majúci za to, že navrhovateľ nepredložil súdu žiadne dôkazy osvedčujúce potrebu predbežnej úpravy, pričom samotný dlh nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na nariadenie predbežného opatrenia. To, že sa zo strany navrhovateľa jedná o dôvodné obavy a pocit rizika voči odporcom 1/ a 2/ s cieľom, aby nedošlo k účelovým opatreniam na zmenšenie alebo ďalšie zaťaženie ich osobného majetku, je len tvrdenie navrhovateľa, ktoré však žiadnym spôsobom nepreukázal.

Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľa uznesením z 27. augusta 2013, sp. zn. 1 Co 152/2013 napadnuté uznesenie zmenil tak, že odporcom 1/ a 2/ zakázal predať, darovať alebo akýmkoľvek iným spôsobom scudzť nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. územie N., a to rodinný dom so súpisným číslom XXXX nachádzajúci sa na parcele číslo XXXX/X - zastavané plochy a nádvorcia, ako aj parcely číslo XXXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere XXX m² a číslo

XXXX/X- zastavané plochy a nádvoría vo výmere XX m². V ostatnej časti uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že toto predbežné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vo veci samej, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9 C 29/2013. Odvolací súd mal za to, že nie je možné sa stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa, že zo strany navrhovateľa absentujú dôkazy o dôvodnej obave na nariadenie predbežného opatrenia. Zo spisového materiálu je zrejmé, že uplynula dlhšia doba, kedy mala byť vrátená pôžička zo strany spoločnosti TAVÁL, s.r.o., ktorá je v reštrukturalizačnom procese, tiež odporcovia 1/ a 2/ navrhovateľa ako ručiteľia opakovane ubezpečovali o svojom ručiteľskom záväzku. Napriek tomu bol navrhovateľ nútený podať žalobu na súd, preukázal z dostupných informácií, že majetok odporcov 1/ a 2/ je zaťažený. Preto je dočasná úprava podľa názoru odvolacieho súdu namieste a je potrebné čiastočne vyhovieť takémuto návrhu (§ 102 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Odvolací súd vychádzal zo zásady primeranosti pri nariaďovaní predbežného opatrenia predovšetkým vo vzťahu k výške uplatňovaného nároku v podanej žalobe a tiež z listinných dôkazov preukazujúcich majetkové pomery odporcov (pokiaľ ide o nehnuteľnosti). Vzhľadom na to považoval aj rozsah svojho rozhodnutia za dostačujúci a v ďalšom rozsahu návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel v celom rozsahu, prípade vyhovel jeho novému návrhu uvedenému v dovolaní. Prípustnosť dovolania odôvodnil nesprávnym právny posúdením veci vo vzťahu k primeranosti nariadenia predbežného opatrenia v napadnutom rozhodnutí a tiež vadnosťou konania na odvolacom súde spočívajúcou v neúplnosti zistenia skutkového stavu vo vzťahu k veľkosti majetku odporcov, v nesprávnom posúdení neadekvátnosti rozsahu postihu a vyhodnotenia opisu rozhodujúcich skutočností.

Odporcovia 1/, 2/ nepovažovali dovolanie za dôvodné a namietali jeho prípustnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. je ale dovolanie neprípustné (o.i.) vtedy, ak smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení. Dovolanie odporcov je preto v zmysle § 239 O.s.p. neprípustné.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľove námietky sa týkajú správnosti alebo úplnosti zistenia skutkového stavu veci. V uvedenom je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nesprávne vyhodnotí, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nezakladá to však vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď napr. R 37/1993, R 125/1999). Pre úplnosť treba tiež dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Pokiaľ teda dovolateľ namietal neúplné zistenie skutkového stavu, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p.) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie, právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že prípustnosť navrhovateľom podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal odporcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.